

MOLITVA I

Gradim krūpa od semena,
Kao kad munja okrzne
Gvozdeni šešir boga
I starice počnu da nariču
Uz pratnju kitara
U predvorju staračkog doma:
„Donosim ti ječmeni hleb
I čašu sveže krvi,
Donosim ti pred noge gnezda jarebica
Obrubljena ljuskama zalutalih školjki
I kornjačino ulje za tvoj plišani ten”.

O, pesmo,
Ne zlorečil
Moram da ti predam poruku razmeznoga sina:
Bio sam na razmeđu gordih kopriva,
Nošen talasima dečinjstva među tikvama,
U lejama purpurnih ogledala
I svežih suncokreta,
Na početku puta,
Gde plemenske vatre otvaraju
Ždrele legendi i rodoslova...
Čipke trešanja i jabuka,
Crna zrnca lubenica,
Duž granice
Koju smo prekoračili
Za letnih oluja i kiša,
S obudovljenom cipelom na desnoj nozi.

I sada već ne znam
Kada se to zbilo,
I da li se zbilo:
To doba pelena i zlatnih vrabaca,
Taj neponovljivi sjaj na razmeđu dva veka;
Godine,
Godine na usnama starice,
Pepo na korenju žutog bilja,
Dronjci zastava
I ostaci grbova u frnju.

O, žitna krupo,
Kukuruzno svihtanje...
Lekovića muzika flauta i kitara
Veje kao sneg predvorjem staračkog doma.
A ja više ne shvaćam
zov bubnja u noći.
Da li se ratnici vuku dolinom:
Razneženi riteri
U svojim zarđalim oklopima...

Još samo jednom,
Još jedna kap;
Čas ništavila,
Čas molitve:
„Donosim ti ječmeni hleb
I čašu sveže krvi.
Donosim ti
Čisto slovo
Sna”.

MOLITVA II

Beše to zastrašujuće znamenje
Na istočnom nebu,
Na moru, u voćnjacima, u čistoj noći bez
mesečine:
Let noćnih leptira nad čvorom od brezovog
pruća,
Zelene zvezde u očima kopača bunara
I pepo naše nesanice
U blatu močvara
I reka.

I beše ponoć:
Slepac je prestao da ponavlja dosadne
heksametre

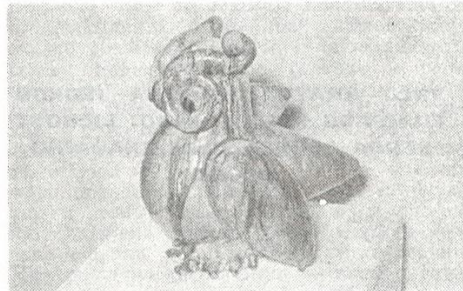
Pred mojim šatorom;
I beše posle ponoći:
Krd o plavih zvezda padavica
Izgorelo iznad grada;
I beše pred zoru:
Igra boja na licu obešano
Prelovila se u osmeh.

I bi osmeh.
I bi osmeh —
Grimasa lobanje,
Koju sam držao u levoj ruci
U visini vlastitog osmeha

VICAZOSLAV HRONJEC

četiri pesme

Milošu Herakoviću

Adžić Dragoljub: SOVA — keramoplastika

(„Prekoračite,
Prekoračite,
Zaboga,
Senku krsta
I u povlačenju zatvorite krug!”),
I beše vreme molitve,
Vreme očaravajuće vidovitosti
Ritera svetog grala,
Na ukrštenom stepeništu
Pred bazilikom od srebra i grafita:

„Doba neispunjenog proročanstva,
Vek istočnih grehova:
Ispod zadimljene mrežnjače neba
Jača plamenaca izumiru
Zbog smisla puta,
Ispod jutarnje reke svetlosti
Dreka uplašanih kreketuša
Prači grub upad doktrinara...
A ti si, Morena,
Tako umorena:
Guši dim ritualnih vatri na granici,
Dim sa gubilišta —
Dim noćnog bilja,
Dim za kađenje novih božanstava,
Totema od višnjegovog drveta,
Samo zato
Da zlatni grad,
Poslednja otuđena zvezda
Na lutalištu vekova,
Ostane u nekom glasovitom sazvežđu”.
Beše li porodaja
U znaku Blizanaca,
Beše li sezanja za peharima
Ispunjenih krvlju,
Da li su deca jutrom hvatala crvene leptire,
To pesma neće reći
A reč neće odati.
Ali beše osmeh na vašim licima:
Raspirio plamičak nade;
Na belim terasama
Što se pomalaju iz jutarnje magle,

Tamo dole
Duž prekrasne kolonade kipova,
Pred hramom boga sunca,
I još niže,
U drvoredu topola
Koji u polukrugu zatvara
Nesavladivu tišinu svetih mesta,
Tamo beše slovo sna,
I slovo nesanice,
Behu to slova pustinjaka sa prostranih polja
Zasejanih ječmom,
I slova tragača devičanstva na putevima
Koji vode od mora:

„Dva put nećeš ući u isti vešar,
Dva put nećeš preseći štit
i načeti mač.
Ipak, uprkos bogovima,
Ti,
Spavač
Dečak sa zlatnim novčićem ispod jezika,
Kojeg je pomela put naših kćeri,
Koji je prekoračio senku krsta pod zemljom
iz pirenja legende pojavašće se očišćen”.

I biće znači čišćenje
Na moru, u voćnjacima, u čistoj noći bez
mesečine,

I biće gušanje suza
Na ležajima od slame i suve paprači,
Sve dok čovek
Koji stoji ispod vodene omčice
Sa lobanjom dvorske budale
U visini vlastitog osmeha
Žedu ne napuni krčag.
Potom,
Na raskršću,
Tako,
U povlačenju
Završiću krug
I ostaću u njemu sam.

„Dva puta nećeš ući u isti vešar;
Iz pirenja legende pojavašće se očišćen.”

● SINOVI I

Štub dima razgranava se kao mladi hrast,
zamagluje
Lice oca pred čistim čelom sina, izaziva bogove i
Još jednom nas podseća na kneza vihorova, čak
Do oblika staklenih krila utisnutog u naše snove.

Plamenom gorčice pali se lomača prolećnog
Ekvinocija, gavrani su nebo nad nama; na dnu
Neizmerne pustoline razgrčemo pepo i
S dva prsta nameštamo usijane žice Njegovih
ruku:

„Efijalta je pogodilo koplje od belog metala
Zorom kada je proricao iz ptičjeg leta
Zvezdano taloženje bronzanih munja na
kacigama.

Jer samo uz živi grm oluja se pretvara u vedrinu.
Silovitim bujanjem ogledala koja guše čino
Sinova i kćeri ispunjava se proročanstvo;
i odzvanja to u nama.”

● SINOVI II

Telom dotiče more, ožiljkom posle sna; u zalivu
Eterično se njiše simetrično brodovlje. Sam
Po sebi je, i Niko, na putu od božanstva ka
ljudima.

Elegičar nosi nad glavom grb sa znakom sunca,
Bakarni plamičak buknuo iz lobanje bika,
Da bismo činom ukazali poštu ocu kada se vrati.

Venemo na duhu, klekamo kao osuđenik na smrt,
Od ružičaste gline mesimo masku za Njegovo
lice;

Oluje nam obrubljuju vidik predznacima mnogih
stradanja.

Razočarana zvezda je zapala pre no što nas lišila
senki.

Preveo sa slovačkog
Mihailo Harpanj